

מסכת בבא קמא

פרק י

א. הגוזל ומאכיל את בןיו, והניח לפניהם, פטורין מלשלם. ואם
היה דבר שיש בו אחריות, חייבין לשלם. אין פורטין לא מתבת
המוכסין, ולא מכיס של גבאין, ואין נוטלין מהם צדקה. אבל נוטל
הוא מתוך ביתו או מן השוק:

ב. נטלו מוכסין את חמורו ונתנו לו חמור אחר, גזלו לסטים את
כסותו ונתנו לו כסות אחרת, הרי אלו שלו, מפני שהבעלים
מתאזשין מהן. המציל מן הנקר או מן הגיס או מן הלסטים, אם
נתאזשו הבעלים, הרי אלו שלו. וכן נחיל של דבורים, אם נתאזשו
הבעלים, הרי אלו שלו. אמר רבי יוחנן בן ברוקה, נאמנת אשה או
קטן לומר, מפאן יצא נחיל זה. ומהלך בתוך שדה חבירו להציל את
נחילו. ואם הזיק, משלם מה שהזיק. אבל לא יקח את סוכו על
מנת לתן את הדמים. רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה
אומר, אף קוצץ ונותן את הדמים:

ג. המכיר כליו וספריו ביד אחר, ויצא לו שם גנבה בעיר, ישבע לו לוקח כמה נתן, ויטל. ואם לאו, לא כל הימנו, שאני אומר מכרן לאחר ולקחן זה הימנו:

ד. זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש. נסדקה חבית של דבש, ושפך זה את יינו והציל את הדבש לתוכו, אין לו אלא שכרו. ואם אמר, אציל את שלך ואפה נותן לי דמי שלי, חייב לתן לו. שטף נהר תמורו ותמור חברו, שלו יפה מנה ושל חברו מאתים, הניח זה את שלו והציל את של חברו, אין לו אלא שכרו. ואם אמר לו, אני אציל את שלך ואפה נותן לי את שלי, חייב לתן לו:

ה. הגזל שדה מחברו ונטלוהו מסיקין, אם מפת מדינה היא, אומר לו הרי שלך לפניה, ואם מחמת הגזלן, חייב להעמיד לו שדה אחרת. שטפה נהר, אומר לו, הרי שלך לפניה:

ו. הגזל את חברו, או שלוה הימנו, או שהפקיד לו. בישוב, לא יחזיר לו במדבר. על מנת לצאת במדבר, יחזיר לו במדבר:

ז. האומר לחברו, גזלתיך, הלוייתי, הפקדת אצלי, ואיני יודע אם החריתי לך אם לא החריתי לך, חייב לשלם. אבל אם אמר לו, איני יודע אם גזלתיך, אם הלוייתי, אם הפקדת אצלי, פטור מלשלם:

ח. הגונב טָלָה מן העֵדֶר וְהַזִּירֹ, וימת או נִגְנַב, חַיֵּב בְּאַחֲרֵיּוֹתוֹ.
לא יָדְעוּ בְּעָלִים לֹא בִגְנֵבְתוֹ וְלֹא בַחֲזִירְתוֹ, וּמָנוּ אֶת הַצֹּאן וּשְׁלָמָה
היא, פֶּטוּר:

ט. אין לוקחים מן הרועים צֶמֶר וְחֶלֶב וּגְדִיִּים, וְלֹא מִשּׁוּמְרֵי פְרוֹת
עֵצִים וּפְרוֹת. אֲבָל לוקחין מן הנָשִׁים כָּלִי צֶמֶר בִּיהוּדָה, וְכָלִי כִשְׁתָּן
בְּגָלִיל, וְעִגְלִים בְּשָׂרוֹן. וְכֹלֹן נִשְׁאַמְרוּ לְהִטְמִין, אָסוּר. וְלוקחין
יֵיצִים וְתַרְנְגוּלִים מִכָּל מָקוֹם:

י. מוכין שֶׁהַכּוֹבֵס מוֹצִיא, הָרִי אֵלֹו שְׁלוֹ. וְשֶׁהַסּוֹרֵק מוֹצִיא, הָרִי
אֵלֹו שְׁל בַעַל הַבֵּית. הַכּוֹבֵס נוֹטֵל שְׁלִשָּׁה חוֹטִין וְהֵן שְׁלוֹ. יֵתֵר מִכֵּן,
הָרִי אֵלֹו שְׁל בַעַל הַבֵּית. אִם הָיָה הַשְּׁחוּר עַל גִּבִּי הַלָּבֹן, נוֹטֵל אֶת
הַכֹּל וְהֵן שְׁלוֹ. הַחֵיט שְׁשִׁיר מִן הַחוּט כָּדִי לְתַפֵּר בּוֹ, וּמִטְלִית שֶׁהִיא
שְׁלֵשׁ עַל שְׁלֵשׁ, הָרִי אֵלֹו שְׁל בַעַל הַבֵּית. מֵה שֶׁהִתְרַשׁ מוֹצִיא
בְּמַעֲצָד, הָרִי אֵלֹו שְׁלוֹ, וּבִכְשִׁיל, שְׁל בַעַל הַבֵּית. וְאִם הָיָה עוֹשֶׂה
אֶצֶל בַּעַל הַבֵּית, אֵף הַנִּסְתָּר שְׁל בַעַל הַבֵּית: